
Všem na očích

Newport Beach

Pátek ráno, 3:00

Ten člověk se vyznal natolik, aby uměl napodobit chůzi bezdomovce – pomalé tempo, maličko nahrbený, nejistý, číhavý krok. Trochu jako typický toulavý opilec, který před sebou strká nákupní vozík plný krámů, tedy až na to, že skuteční bezdomovci nejsou v tuhle hodinu v ulicích; chrápou někde pod mostem vedle dopité plechovky piva. Newportská policie nechávala bezdomovce na pokoji, dokud si někdo nezačal stěžovat. Potom smečka místních dobrodětů začala ty chudáky z ulic odchytávat, aby všechny hromadně vykoupala a darovala jim příkrývku nebo boty či invalidní vozík. Bylo to úplně jedno, protože za dva dny všechny dary – tedy kromě koupele – skončily v bazaru a získané peníze posloužily pro nákup laciného vína. Dobrý úmysl se však taky počítá.

Naštěstí se neblížily volby, takže nikdo se poslední dobou nenamáhal spočítat místní bezdomovce. Muž minul dvě babky. Pak narazil na chlápka specializovaného na vybírání popelnic. Se zájmem ho sledovaly dvě toulavé místní kočky. Zpod kontejneru na kolečkách vykoul obrovský potkan.

Když muž dorazil do ulice poblíž svého cíle, počkal tak dlouho, dokud se neujistil, že kolem vládne naprostý klid, a pak přešel na protější chodník v místě, kam nedopadalo světlo pouliční lampy. Řezavý víchř vanoucí od oceánu studil až do kostí, ale muži to nevadilo. Za chvíli se zahřeje.

On se zahřeje a Lacey Quinnová bude doslova hořet!

Se samolibým úsměvem muž došel do úzké uličky k zadnímu vchodu *Ztracených pokladů*, kam vítr zanášel odpad od sousedního zchátralého domku. Vítr svištěl škvírou mezi oběma budovami jako neviditelný vodopád.

Muž se rychle rozhlédl a ujistil se, že v dohledu není živá duše, a vybral si místo hluboko v úzkém průchodu mezi oběma staveními. Nikoho nena-

padne, že terčem byl obchod Lacey Quinnové, ale přitom právě ten nemůže plamenům uniknout. Muž z kapsy vytáhl sáček lisovaných pilin nasáklých parafínem a kusy poházel po hromadě krabic a kartonů a dalším odpadu, ucpávajícím průchod mezi dvěma domy.

Potom vytáhl lahev benzínu a štědře jí prolil hromádku papírů a kartonu, další karton nacpal do popelnice, nalil na něj zbytek benzínu a zapálil. Žhavé vysoké plameny rázem vyšlehly s prudkostí, která muži připadala velmi slibná. V popelnici byl oheň ukrytý před zvědavými pohledy náhodných kolemjdoucích.

Muž počkal, až oheň v popelnici dosáhne plné síly, a potom ji kopnutím převrátil. Papírový a plastový odpad na ulici se rozhořel tak bleskově, jako když jazykem švihne bájný ohnivý drak, a blížil se k hromadě kartonů prolitých benzínem, která čekala uprostřed úzké uličky.

Muž byl už celé tři bloky daleko, než se ulička rozhořela celá.

Newport Beach

Pátek, velmi časně ráno

Lacey s Ianem se probudili kašlem a ryzí hrůzou, protože otevřeným oknem se do místnosti valil kouř.

Hořelo.

Ani netušili, který z nich vykřikl jako první. Z postele vyskočili současně.

„Volej 911!“ houkla Lacey a popadla hasicí přístroj, který měla připravený poblíž lůžka.

Ian se vrhl k telefonu, nahlásil požár spolu s adresou a kontaktními údaji, a během telefonátu si jednou rukou navlékl kalhoty, boty a pouzdro s pistolí. Operátor nepřestával s vyptáváním, ale Ian jen štekli: „To hlavní máte, musím zmizet!“ a hodil sluchátko zpět na noční stolek. Pak vykoukl z okna na výšku plamenů. „Prokrista, Lacey!“ zařval. „Musíme odjet s tvým autem! Kde máš klíčky?“

„Na háčku u zadních dveří. Jdu tam.“

„Hod sebou, než z auta budeš mít topinku!“ *Tak by dopadli i oni, pokud by jim benzínová nádrž explodovala přímo do obličeje.*

Lacey neodpověděla, jen drapla klíčky a vystřelila ven. Ian stačil sebrat velké triko a Laceyiny sandály a hnal se za ní. V kuchyňce cestou popadl další hasicí přístroj a pár utěrek. Venku zjistil, že Lacey už stihla popojet autem o kus dál a tryskem se k němu vrací.

Podal jí sandály a košili. „Hod' to na sebe, ať tě nepořeže sklo,“ nakázal.

Zsinalá Lacey vklouzla do sandálů a trika a chytila druhý přístroj, který Ian donesl pro ni. Rozběhla se k centru plamenů, což byla hromada papírových krabic a polystyrenu, jež hořela s občasnými výbuchy a šířila kolem sebe čpavý puch chemikálií. Hromadu postříkala pěnou a vrhla se k dalšímu jazyku plamenů, šplhajícímu po stěně obchodu.

„Vedle zadního schodiště je hadice!“ zahulákala na Iana.

„Rozumím!“

Ian pustil vodu a namířil její proud na boční stěnu Laceyina stavení a do zakrámované uličky. Trochu tím plameny zmírnil, ale na uhašení to nestačilo.

Kde jsou hasiči a cisterny, ksakru!

Příliš velký požár. Příliš málo času.

Ian zachmuřeně namočil chumel kuchyňských utěrek. Jako provizorní kouřové masky mohly na chvíli postačit.

„Dolů do obchodu už nechod!“ varoval Lacey a rozběhl se k dřevěné barabizně v sousedství. „Jen zaběhnu zjistit, jestli se tvoje sousedka už dostala ven.“

Lacey měla příliš vyschlá ústa, než aby dokázala odpovědět. Namířila proud pěny na další ohnivý oranžový jazyk, jenž olízl stěnu obchodu. Puch chemikálií ještě umocnil beztak dusivý kouř. V duchu děkovala dědečkovi, že ji naučil nechávat si hasicí přístroje stále po ruce. Až v tomhle spotřebuje náplň, uvnitř má připravenou čtveřici dalších.

Určitě to bude na zvládnutí ohně stačit. Nebo ne? A než je vypotřebuje, dávno sem dorazí hasiči s cisternou.

Ruce se jí klepaly strachy a vyčerpáním. Ian, temná postava ozářená plameny, se k ní řítí a volal: „Vedle je přední vchod zamčený a zamřížovaný! Jen proboha doufám, že vzadu to nebude stejné!“

Nebylo. Sice to postrádalo logiku, ale spousta lidí nezabezpečila zadní vchod do domu zdaleka tak dokonale jako ten přední. Ian vykopl zadní dveře a zmizel v dřevěném domku. Oheň v uličce hořel pouhých pár kroků odtud, ale tady bylo víc kouře než plamenů. Na obličej si připlácl mokrou

utěrku a v hustém kouři hledal schodiště do patra. Mezitím se dusil a zalykal dýmem. V předklonu vyběhl nahoru, kde se oheň stačil rozhořet mnohem víc, rozdmýchávaný průvanem z žárem roztržštěných oken.

V jednom ze dvou pokojů nebyl nikdo, druhý byl zamčený, ale dveře sálaly žárem. Bylo jasné, že když je Ian otevře, oheň se vyvalí přímo na něho.

Nemělo smysl to vůbec zkoušet. Pokud někdo spal uvnitř, už se stal obětí požáru.

Ian se v předklonu rozběhl zpět ke schodišti, kde by se mohl jakžtakž nadechnout.

Venku Lacey zkamenělá hrůzou zatím sledovala, jak oheň stravuje byt v patře. Věděla, že Ian běžel na pomoc sousedce, ale přesto se jí zmocnila panika, prořízla ji jako břitva. Ano, lidský život je třeba zachránit, ale Ian je přece důležitější než věčně opilá věštkyňe, jež ten požár nejspíš sama zavinila.

„Iane!“

Žádná odpověď.

Jen se ujistím, že sousedka se už dostala ven.

Lacey se shýbla pro další hasicí přístroj a tryskem doběhla k zchátralému zadnímu vchodu kosmické věštiny. První přístroj vystříkala na doutnající rám dveří a pak s tím druhým proskočila dovnitř.

„Iane, kde jsi?“

Zaslechl Lacey dřív, než na ohnivém pozadí v tom kouři rozeznal její siluetu, chytil ji kolem pasu a chvatně ji vytáhl ven na vzduch, jenž navzdory čpavému smradu chutnal rajsky.

„Jsi blázen!“ rozkašlal se. „Ale vynadám ti později. Zbylo v tom druhém hasicím přístroji něco?“

„Ne. Ale další jsou v obchodě.“

„Kde?“

„Tumáš.“ Vrazila mu do ruky svůj plný přístroj a utíkala k zadním dveřím obchodu. Bylo to rychlejší, než Ianovi všechno vysvětlovat. Venku se nadechla, poslepu doběhla k nejbližšímu hasicímu přístroji a zase vyběhla ven. Tam zjistila, že plameny už šplhají po střeše. Namířila na ně proud vody z hadice, ale nestačilo to. Zapřela tedy hadici, aby nepřestala stříkat nahoru.

Zdálky k ní dolehlo zlověstné kvílení sirén.

Lacey chvíli sváděla boj s vlastním dechem. Ani si neuvědomila, že se třese strachem a v náporu rozbouřeného adrenalinu. Obě stará dřevěná stavení vypadala ve tmě jako černobílé a ohnivé obrazy zkázy. Navzdory vodě z hydrantu a hasicím přístrojům začínal oheň vítězit a zrovna teď mlsně ochutnával okapy.

A Lacey si vůbec poprvé uvědomila, že právě ztrácí obchod i domov.

„Ne!“ zavřískla. „NE!“

Ian jednou rukou stříkal na oheň proud pěny a druhou paží přivinul Lacey k sobě, aby ji ukonejšil.

„Dědovy obrazy! Nenechám je shořet!“

Než ji Ian stačil zastavit, Lacey se mu vykroutila a vběhla do obchodu. Navzdory kouři a strachu vylétla do patra, z postele strhla prostěradlo a zběsile do nich obrazy zabalila. Pak je horečně zvedla do náruče, obrátila se a vrazila do Iana.

„Dej mi to!“ štěkl na ni hlasem, jaký od něho ještě neslyšela.

„Jsou dědečkovy! Nedovolím, aby –“

Ian ji neposlouchal. Hodil si Lacey přes rameno, druhou paží vzepřel obrazy a krkolomnou rychlostí seběhl k přednímu vchodu, který odemknul a vystrčil Lacey na ulici, kde oheň zatím neřádl. Úlekem a zoufalstvím málem upadla, ale stačil ji zachytit.

„Tady zůstaneš!“ poručil Ian nesmlouvavě. „Ty obrazy si pohlídej!“ Obrazy zabalené do prostěradla jí opřel o kolena. „Co potřebuješ zachránit? Počítač?“

Lacey zavrtěla hlavou. „Všechno mám zkopírované.“

„Oblečení?“

„V bazaru si nakoupím jiné.“

„Tvoje obrazy?“

„Namaluju si spoustu jiných, hlavně nechod' dovnitř, Iane! Zůstaň tady venku, v bezpečí!“

Ve světle pouliční lampy Ian viděl její roztřesené rty a umíněné oči. Pochopil, že by šla za ním, i kdyby se odtud vzdálil třeba jen o jediný krok.

„Dobře, zaběhnu nahoru jen jednou pro pár tvých dalších obrazů. Možná si namaluješ jiné, ale pro mě mají cenu, je v nich kus tebe. Počkáš?“

Váhavě přikývla, ale to už Ian vybíhal po zakouřeném schodišti do horního bytu, kam ze střechy doléhalo praskání a syčení postupujícího ohně, strhl nový obraz ze stojanu, k tomu sebral tolik dalších, kolik unesl v náruči, a vyklopýtal zpátky k Lacey.

Noc mezitím ožila sirénami a rudě blikajícími majáčky, kolem zněl pokřik a rozkazy hasičů, kteří natahovali hadice.

Ian se opět obrátil ke vchodu do obchodu, ale Lacey mu s překvapivou silou zaryla nehty do předloktí.

„Ne!“ zaječela mu přímo do obličeje.

„Stihnu to ještě jednou.“

„Máš větší cenu než pár obrazů.“

„Lacey...“

Ian ji přivinul k sobě a pevně ji objímal, zatímco opodál zastavily policejní vozy a z nich vyskákali uniformovaní policisté. Dva z nich zamířili k dvojici na chodníku.

Ian se připravil na příval nevyhnutelných otázek a přitom se sám sebe v duchu ptal, zda policie nakonec zjistí, kdo oheň založil.

A proč.